

Communicationen. Naar dette engang skeer, og den ærede Indenrigsminister saaledes faaer en større Myndighed over samtlige Communicationsmidler, end han i dette Stieblik er i Besiddelse af, vil det vel ogsaa lykkes ham at have de nuværende Vanskeligheder for Transportvæsenets Ordning. — Dette dog kun som en Parantes, der maaskee staaer fjernere fra det foreliggende Spørgsmaal. Jeg skal derfor blot endnu udtale, at det forekommer mig ønskeligt, at man dog tager det Spørgsmaal nærmere under Overveelse, om man ikke paa den meest praktiske Maade vilde naae til en heldig Løsning af det hele Anliggende ved at dele de forskjellige Transportander efter de forskjellige Kategorier, hvortil de henhøre.

Tobiesen: Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, at det vilde være det Rigtigste, hvis den hele Forsendelsesmaade og Fordelingen af Forsendelsesudgifterne blev optagen som noget Subsidiært, medens man principalt holdt paa, at den vedkommende Person selv skulde transportere sig eller skulde transporteres for egen Regning, for det Tilfælde, at han selv kunde afholde Udgifterne derved. Det er nemlig ellers overalt i vor Lovgivning udtalt, at, naar en Mand har forseet sig — dette gjælder selvfølgelig ikke om de Fattige, da de jo ikke have gjort Noget, men om Betlerne, Løsgængerne og Forbryderne — og derfor bliver tiltalt og straffet, skal han selv bære Udgifterne ved Straffen, men Slutningen herpaa er nu aabenbart, at Forbryderen under Tilsyn sendes til sit Hjemsted, for at man der ved Politiet kan holde tilbørligt Tilsyn med ham og holde ham i hans Hjemstedes Arbeids samt sørge for, at han kommer i Arbejde. Mig forekommer det derfor ikke, at det kan siges at være nogen Ubillighed mod den Vedkommende, som man har sendt til en Straffeanstalt, fordi han er dømt for en Forbrydelse, at man fordrer, at han selv skal staae sig hjem i det Tilfælde, at han har Midler dertil. I mange Tilfælde, hvor det er meget velhavende Forbrydere, f. Ex. Brandstiftere — thi Brandstiftelse er jo en Forbrydelse, som ofte begaaes af meget velhavende Folk — vil det dog see meget underligt ud at lade det Offentlige afholde en Udgift, som den Vedkommende

overordentligt godt kan udrede, og det, medens alle andre med hans Afstraffelse forbundne Udgifter blive baarne af ham selv. Mig forekommer det altsaa, at Reglerne om Udgifternes Udredelse kun burde stilles som det Subsidiære for det Tilfælde, at den Vedkommende ikke selv kunde afholde dem. — Naar en æret tidligere Taler (Haffner) har udtalt, at saavel Kjøbstæbernes og Sognenes Bestyrelse som Retsbetjentene ville blive meget glade ved nærværende Lovudkast, betvivler jeg dette i høi Grad. Den Bestemmelse, at Udgifterne skulde fordeles mellem To, to Amt, et Amt og en Kjøbstad, eller to Kjøbstæder, har nemlig ganske vist sine overordentlig store Vanskeligheder, saafremt man vil fremkalde Tilfredshed, navnlig hos Kjøbstæberne; thi det er en given Sag, at de Forbrydere, hvoraf der forsendes flest paa den heromhandlede Maade, ere Betlere og Løsgængere, og det er hævet over enhver Tvivl, at dette Slags Forbrydere for den aldeles overveiende Deel opfores i Kjøbstæberne, saa at Hjemsendelsescommunen næsten altid vil blive en Kjøbstad, og den halve Udgift altsaa næsten altid vil blive at bære af en Kjøbstad. At dette vil være Tilfældet, kan man være ganske rolig for; jeg har idetmindste i min Praxis sjældent seet, at Bagabønder og Betlere vare Folk, der vare fødte og hørte hjemme paa Landet. En anden Side af Sagen, med Hensyn til hvilken det ligeledes alt af en anden Taler (Jessen) er blevet fremhævet, at den foreslaaede Ordning vil have Vanskeligheder, er Mellemregningsforholdet. Man seer bedst allerede ved den nuværende Fattiglovgivning, hvorledes baade den ene og den anden Commune vil skubbe Byrderne fra sig; bliver nu dette forøget over hele Landet, vil det have en meget betydelig Correspondance og en Masse af Ulemper til Følge. Jeg antager derfor, at den foreslaaede Fremgangsmaade vil være høist utilraadelig. Jeg finder derimod, at den samme ærede Taler (Jessen) udtalte en Tanke, som ligger nær, at der nemlig bør staaes mellem, hvad der er Udgifter til Fattige, og hvad der ligefrem er Udgifter for Delingpenter. Naar en Mand er straffet, vil man ikke have ham drivende omkring i Landet, men forlanger